

ג'יהאן סאדאט הבת יוסי ינאי בגן מלון דן כרמל בחיפה

● מי הרשים אותך ביותר בביקור שלך כאן?
 אומרים שאשת-הנשיא שלכם, הגברת אופירה, היא אשה מקסימה. לי לא היו הרבה שיחות איתה, אבל אמא שלי מוקי סמת ממנה. אני ממש מאוהבת בשלושת הבנות הצעירות של המנהיגים שהיו איתי. ליטל (ידין) היא צעירה נחמדה, ומצאנו שפה משותפת. חסיה בגין היא אשה מקסימה, חכמה. רואים מייד שהיא הבת של אבא שלה. למרות שהיא הבת של ראש-הממשלה, ונראה כי כולם אוהבים ומעריצים אותה אצלכם, היא מתנהגת בחופשיות רבה עם כולם, וזה מה שמצא חן בעיני אצלה. מיכל, הבת של עור, היא מקסימה כמו האבא שלה. פתוחה מאוד, לבבית מאוד. אני חושבת שהיא החברה הכי טובה שלי בישראל.

● את מסכימה עם כל הצעדים שג' אבא שלך בקשר לשלום עם ישראל?

כן. אבא הוא אדם אמיץ וחכם. עברו שנתיים והוכח כי מה שהוא עשה זה נכון. קבלת-הפנים שהיתה לאבא ולגו בחיפה, הוכיחה לי שאף אחד לא הגזים כאשר באו וסיפרו לי איך קיבלו בישראל את אבא בפעמים הקודמות. עד שלא רואים את זה בעיניים, אי-אפשר להרגיש את זה. העם שלכם הוא עם יפה וחם. הוא מאוד דומה לעם המצרי. בכלל, כשהסתובבתי ברחוב לא הרגשתי הבדל כל-כך גדול בין כאן לאלכסנדריה. האנשים הם אותו הדבר, אם כי כאן משכתי יותר תשומת-לב, בגלל עצם האירוע והחידוש. אני מקווה שבפעמים הבאות, כשאיהו כאן, זה כבר יהיה יותר טבעי, ועם פחות דחייפות.

אל תבין אותי לא-נכון. גם כאשר דחפו אותי ברחוב בחיפה, אולי קצת נבהלתי יהתחלה, אבל הבנתי שזה מתוך אהבה

יש לי

תסביר אבא!

● שאדה לסיום...

מה כבר? אני לא מהרת!

● ככל זאת, שאדה לסיום. את אמרת שאת אוהבת את מה שי ראית כאן, אוהבת את הישראלים. אמרת שאת מסכימה עם מהלכי השלום של אבא שלך, ואמרת גם שתחזרי הנה מהר. מה את, ג'יי האן, בוכות עצמך ובתור בתו של הנשיא, יכולה לעשות כדי לקדם עוד יותר את התהליך השלום?

אני חושבת על זה מהרגע שהגעתי הנה. אני בטוחה שכאשר נחזור הביתה, תהיה לי שיחה ארוכה עם אבא שלי על הנושא הזה, ואני אקבל ממנו הדרכה. מה שאני בטוחה זה שגם כאשר מצריה צעירה וגם כבת של הנשיא, אני אעשה כל מה חתימות ופגישות של מנהיגים, אלא גם שלום בין האנשים ברחוב המצרי ובין האנשים ברחוב הישראלי, בין צעירים כמוני וצעירים ישראליים.

יש לי העקשנות של אמא שלי והיסודות של אבא שלי, וגם הרבה מאוד ידידים בגיל שלי, שישמחו להצטרף לכל יוזמה כדי להביא את השלום לרחוב, וזה יהיה השלום המלא. אני מבטיחה לך שעוד תשמע הרבה על מה שאני אעשה בכיוון הזה.

אבל עכשיו יש לי שאלה אליך, אפשר?

● בבקשה.

במצריים היית?

● לא.

אתה לא מתבייש שעיתונאי ישראלי לא ביקר במצריים? אתה לא חושב שאתה, העוסק בהשפעה על אנשים, חייב לבקר במצריים במסגרת המאמצים להפוך את השלום לעמוק יותר?

נבהלתי. אמרתי לו מייד: „אני באה איתך!“ רציתי לשמור עליו, שלא יקרה לו שום דבר רע. אני יודעת שזו שטות, אני לא יכולה לשמור עליו אם מישוהו רוצה לעשות לו רע, אבל פשוט נבהלתי. זה עתה אמרתי לך מה היו המחשבות שלי על הישראלים. אבל אבא אמר לי שלא יתכן שאני אבוא איתו. לא אני ולא אמא.

בדרך כלל אני לא מתעקשת כשאבא אומר לי לא, כיוון שאני יודעת מהנסיון שזה לא עוזר. כל מה שהוא אומר, הוא אומר אחרי שכבר חשב על זה. אבל הפעם התעקשתי. הבנתי שהרגע הזה הוא גדול, ולא רציתי לבלות, אבל כימעט בכיתי. התעקשתי שהוא יקח אותי איתו, אבל, כמוך, הוא לא הסכים.

אחר-כך הסבירו לי שאין סכנה מצד הישראלים בנסיעה של אבא. וחוק מזה ישמרו עליו טוב. אבל גם אז, רציתי, בכל זאת, לבוא. רציתי להיות עם אבא דווקא ברגעים גדולים, ובשבילי הנסיעה לישראל היתה מהפכה.

● הכה נחזור אליך. הרושם שדי הוא שאת קצת יותר מתקדמת ופתוחה מצעירותו וצערות אחרות, ולא רק מצערות, וגם הרי בה יותר פתוחה מבנות-הממשלה שיש מנהיגים אחרים.

כן, אבל אני יודעת לשמור על הגבול. מעולם לא קיבלתי נזיפה או הערה מהורי על איזה דבר שעשיתי, או על-כך שביישתי אותם, גם כהורים וגם כנשיא ואשתו, והאמן לי שאילו היה צורך להעיר, הם היו מעירים לי. קיבלתי הערות מכל מיני אנשים מסביבי, שזה לא כל-כך עניינם, אם כי אני יודעת שכונתם היתה טובה, אבל נראה כי הם פחות מבינים מההורים שלי.

שאבא שלך מדבר, פוספטינים, ירד שרים, שזום כולל.

לא כדאי. אולי אני לא מבינה את הכל כל-כך טוב. בוא נשאיר את זה לאבא שלי.

● אם לא פוליטיקה, אז אל תתני לי תשובה דיפלומטית לי שאדה הבאה: איך הפתכדת עלינו, הישראלים, לפני שהתחילו בעניין הזה של השלום?

כל מה שאני אומר עכשיו, צריך להבין שכל חשבתי כאשר הייתי ילדה קטנה. לא אהבתי את הישראלים. הם היו האויב שלנו, ולקחו לנו את האדמה. הייתי ילדה בת 13 כשהיתה מלחמת אוקטובר, ובי וודאי שלא אהבתי אתכם. אבל לא שנאתי. קיבלתי חינוך בבית שלא לשנוא אף אחד. אבל ללא ספק הסתכלתי עליכם כעל אויבים, עם כל ההיבטים השליליים של התבוננות כזאת. עכשיו אני יודעת שטעיתי.

אבל לא הייתי היחידה. כולם במצריים טעו, ואני משוכנעת שכולם בישראל טעו לגבי העם שלי. היו גם דברים מכוערים, שכל אחד מהצדדים עשה בשנים האלה של המלחמה. אבל כל מי שמודה עכשיו שהוא טעה, נסלח לו על הדברים המכוערים. זה טיבו של שלום, לא?

● אם הרגשתי כך, איך קיבלת לראשונה את הוידועה על כך של אבא שלך עומד לצאת לישראל?

אני מתכוון כפעם הראשונה. או לא חשבתי על העניין של השלום, אלא על אבא. אני זוכרת איך זה היה. אבא קרא לי אליו לחדר. הוא ישב שם בפנים רציניות. למרות שאבא כימעט תמיד רציני, אני יודעת מתי הוא רציני-רציני. היינו לבד בחדר, והוא אמר לי ש הוא מתכוון לצאת לישראל.

ידידות. לא רק לי: לאבא, לאמא, לעם שלי. אני לא כועסת בשום פנים ואופן על מה שקרה ברחוב.

● ואת תשובי?
 הרבה יותר מוקדם מכפי שאתם חושבים, ואפילו הרבה יותר מוקדם מכפי שההורים שלי חושבים. יש לי עוד הרבה מה לעשות בחיפה, ובכלל בישראל. אני צריכה לפגוש עוד הרבה אנשים, אנשים מכל הסוגים. אני צריכה לעשות קניות. את לקוחה קשה. היותי ב"הנות-הנערים יותר מחצי שעה.

זה עוד כלום. לולא היה נהלחץ על הדלת של כל הקהל הייתי נשארת שם עוד יותר, וקונה אולי עוד. יש לי טעם משלי, ואני לא קונה שום-דבר שאינו מוצא חן בעיני עד הסוף. חוץ מזה, קניתי לי דברים, ואני מוכרחה לקנות גם לי אחרות שלי ולאמא, ובעיקר לאח שלי.

יש לי רק את אחי, ואני אוהבת אותו יותר מכל דבר אחר בעולם. אני מוכרחה להביא לו מזכרת מישראל. רק כדי להביא לאח שלי מזכרת מכאן היתה שווה לי כל הנסיעה. אז אתה יכול להבין כמה אני אוהבת אותו!

אני גם רוצה ללמוד כמה מילים בעברית, רית לפני שאבוא כאן, אם כי לפעמים נדמה היה לי שכולם יודעים כאן ערבית. אני יודעת שזה לא נכון, ושרק יוצאיי מצריים יודעים כאן ערבית, אבל יש כמה מילים בסיסיות שכולם יודעים. לכן היה נדמה לי שידעתי.

גם אני יודעת מילים בעברית: „שלום“, „אני אוהבת אותך“, „אני מעריצה אותך.“ את המילים האלה למתי ברגע שהגעתי לישראל, כדי שאוכל לאמר אותם לאבא.

● אנחנו התחלנו לדבר על פוי ליטיקה. בואי נדבר קצת על מה